

เตาเศรษฐกิจประหยัดพลังงาน

ชื่อ นายประเสริฐ อุ้มสุข อายุ ๖๔ ปี
ที่อยู่ บ้านเลขที่ ๒๘๕ หมู่ ที่ ๔ ตำบลดอนโพธิ์ทอง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี
ผลงาน เตาเศรษฐกิจ
ประวัติความเป็นมา

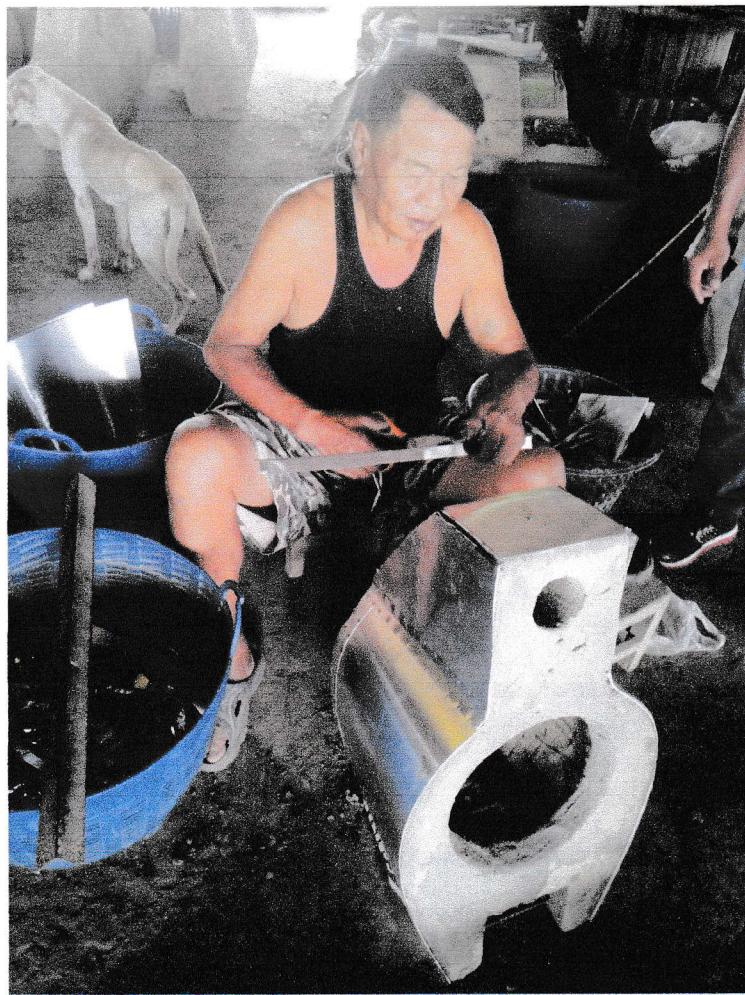
นายประเสริฐ อุ้มสุข ชาวบ้านตำบลดอนโพธิ์ทอง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้ทำเตาต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียง ที่ครอบครัวเขาได้คิดคันและผลิตเพื่อใช้ทดแทนพลังงานใช้ภายในครัวเรือนตามภูมิปัญญาท้องถิ่นด้วยความชอบคิดจินตนาการ จึงได้ทำการผลิตเตาชนิดของเตาเศรษฐกิจขึ้นมาเพื่อใช้ภายใน

ครัวเรือนเอง หลังจากที่พบว่าสามารถลดการใช้พลังงานได้ จึงได้ทำการผลิตเพื่อจำหน่ายเนื่องจากใช้แล้วมีความพึงพอใจ ไร้ควันประหดแก๊สตันทุนต่ำ แค่หลักสิบเท่านั้น เมื่อเทียบกับการใช้ก๊าซหุงต้ม ซึ่งจะใช้แก๊สประมาณถังครึ่งต่อเดือน คิดเป็นเงิน ๖๐๐ บาทต่อเดือนปัจจุบันทำมากกว่า ๒๐ ปี ๑ วัน ทำได้ประมาณ ๓ เตา เดือนนึงมีรายได้ประมาณ ๑๕,๐๐๐ บาท/เดือน

หลังจากที่หันมาใช้ เตาเศรษฐกิจไร้ควัน ก็ประหดมากโดยสามารถใช้ได้ทั้งถ่านและฟืน นอกจากนี้ยังผลิตเตาอบชีวมวลด้วยการใช้แกลบเป็นเชื้อเพลิง อาหารที่ได้ก็มีรสชาตดี สุกหัวลงจากนั้นก็ผลิตขึ้นมาเพื่อจำหน่ายโดยชาวบ้านใกล้เคียงก็มาซื้อไปใช้ เพราะชาวบ้านมีวัตถุที่เหลือใช้มากmay เช่น ไม้ แกลบ หากนำเข้ามาเป็นเชื้อเพลิงจะได้ประโยชน์หลายด้าน กำจัดขยะจากไม้ และสามารถนำมาเป็นเชื้อเพลิงเพื่อหุงต้มอาหารโดยมีมีค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด โดยชาวบ้านต่างพึงพอใจและลักษณะของเตาก็ทำจากปูนทรายหยาบชี้มีลักษณะคงทน ตากฝนตกแಡดได้ และมีความคงทนกว่าเตาที่ทำด้วยดินอิฐ และยังสามารถทำปล่องครรัณให้ต่อท่อสูญญีเป่าให้ครัวไม่มีควันติดผนังเหมือนเตาที่วางไปซึ่งในการจำหน่าย ราคาเริ่มต้นที่ ๔๐๐ บาท

หากใครชอบแบบไหนก็เลือกตามใจชอบ เตาลูกหนังจะมีน้ำหนัก ๒๐ กิโลกรัม ซึ่งที่ผ่านมาหากลูกค้าอยู่ไม่ไกลก็จะเอาไปส่งให้ถึงบ้าน แต่ถ้าต่างจังหวัดลูกค้าต้องมารับเอง โดยลูกค้าต่างจังหวัดจะมาหาซื้อแต่ละครั้ง จะบรรทุกไปครั้งละ ๑๐-๒๐ ลูก ราคาเริ่มต้นอยู่กับขนาดของเตา ซึ่งการทำเตาเศรษฐกิจดังกล่าว สามารถสร้างรายได้อีกทางหนึ่งของครอบครัว มีเงินหมุนเวียนในครอบครัว

โครงฟางปักพวงหรีด

ชื่อ นางบุญชื่น ม่วงทอง อายุ ๕๙ ปี
ที่อยู่ บ้านเลขที่ ๕๕/๒ หมู่ ที่ ๕ ตำบลดอนโพธิ์ทอง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี
ผลงาน ทำโครงฟางปักพวงหรีด
ประวัติความเป็นมา

เส้นฟาง : ที่ใช้ ทำวงฟาง โครงฟาง เสียบดอกไม้สำหรับทำพวงหรีด หรือขึ้นโครงสำหรับจัดซุ้มดอกไม้

วงฟาง หรือ โครงฟาง บางที่เรียก มัดฟาง ใช้สำหรับเสียบดอกไม้เพื่อจัดทำพวงหรีดดอกไม้สด พวงหรีดดอกไม้แห้งและพวงมาลา หรือจัดซุ้มดอกไม้

ฟาง : ที่นำมาทำโครงฟาง ทำวงฟางหรือมัดฟาง แรกเริ่มเมื่อยุคแรกๆใช้ฟางข้าวมาทำ จึงเป็นที่มาของคำเรียกขาน ว่า โครงฟาง มัดฟาง วงฟาง ข้อเสียของการนำฟางข้าวมาทำงานฟางคือเมื่อนำมามัดรวมกันเส้นเล็ก ลีบแบบแข็งเมื่อนำมามัดรวมกันทำให้เสียบดอกไม้ยากดีก้านดอกไม้ไม่ติด

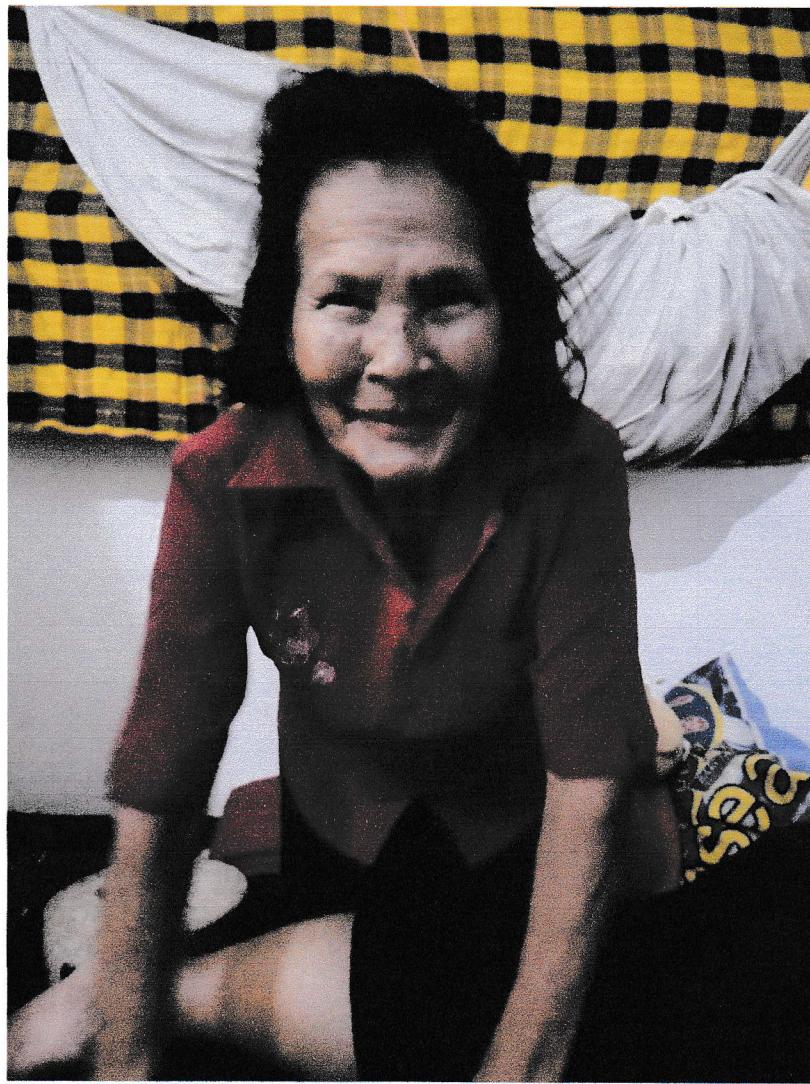
บางที่ใช้หญ้าคาในการทำงานฟาง ข้อเสียของหญ้าคาดีเส้นฟางแข็ง คัน บาดเมื่อหายาก แต่ฟางที่นิยมนำมาทำโครงฟางในปัจจุบัน คือ เส้นฟางจากต้นกงทรงกระถางเทียม หรือบางที่เรียก หญ้าทรงกระถางเทียม หรือแห้วทรงกระถางเทียม คุณสมบัติเด่นคือเส้นฟางนี้มียืดก้านดอกไม้ได้ดี มีขั้นตอนแหล่งน้ำทั่วไป ในปัจจุบันเริ่มนิยมการปลูกต้นกงทรงกระถางเทียมเป็นอาชีพอีกอย่าง ที่ทำรายได้ให้เกษตรกร เพราะสามารถนำมาทำประดิษฐ์ทำเครื่องใช้สอยเครื่องประดับของใช้ได้หลากหลายอย่าง

นางบุญชื่น ม่วงทอง ได้รับการถ่ายทอดภูมิปัญญาที่มารดาสอนมาตั้งแต่อายุ ๑๐ ปี ถึงจะเริ่มทำเป็น ปัจจุบันจึงมีความเชี่ยวชาญ สามารถทำเป็นอาชีพหลักสร้างรายได้เลี้ยงครอบครัว มากกว่า ๑๐ ปีแล้ว ระยะเวลาการทำ ๑ ชั่วโมงจะทำได้ประมาณ ๑๐ วง ถ้าทำหั้งทั้งวันจะตกรวนละ ๕๐ วงเป็นอย่างต่ำ รายได้ต่อ ๑ วง เป็นเงิน ๑๓ บาท ปัจจุบันมีรายได้เดือนละประมาณกว่า ๒,๐๐๐ บาท/เดือน

แพทย์แผนไทย(บีบนาด ,จับเส้น)

ชื่อ	นางสมนึก ปริสพันธุ์ อายุ ๗๗ ปี
ที่อยู่	บ้านเลขที่ ๑๗๔ หมู่ ที่ ๖ ตำบลคลองโพธิ์ทอง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี
ผลงาน	บีบนาด จับเส้น นวดรักษาคนป่วยกระดูกทับเส้น อัมพฤกษ์ อัมพาต

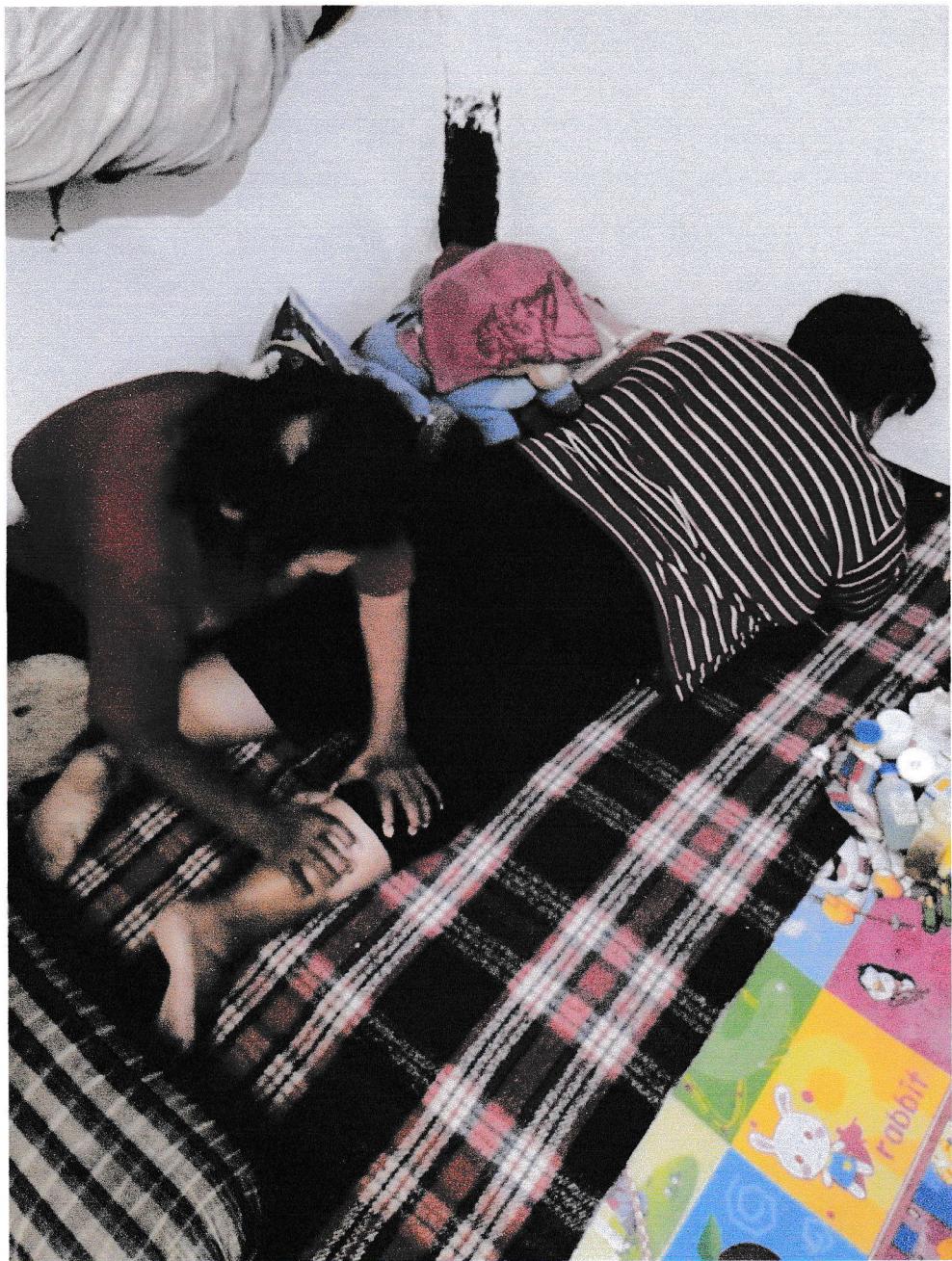
ประวัติความเป็นมา

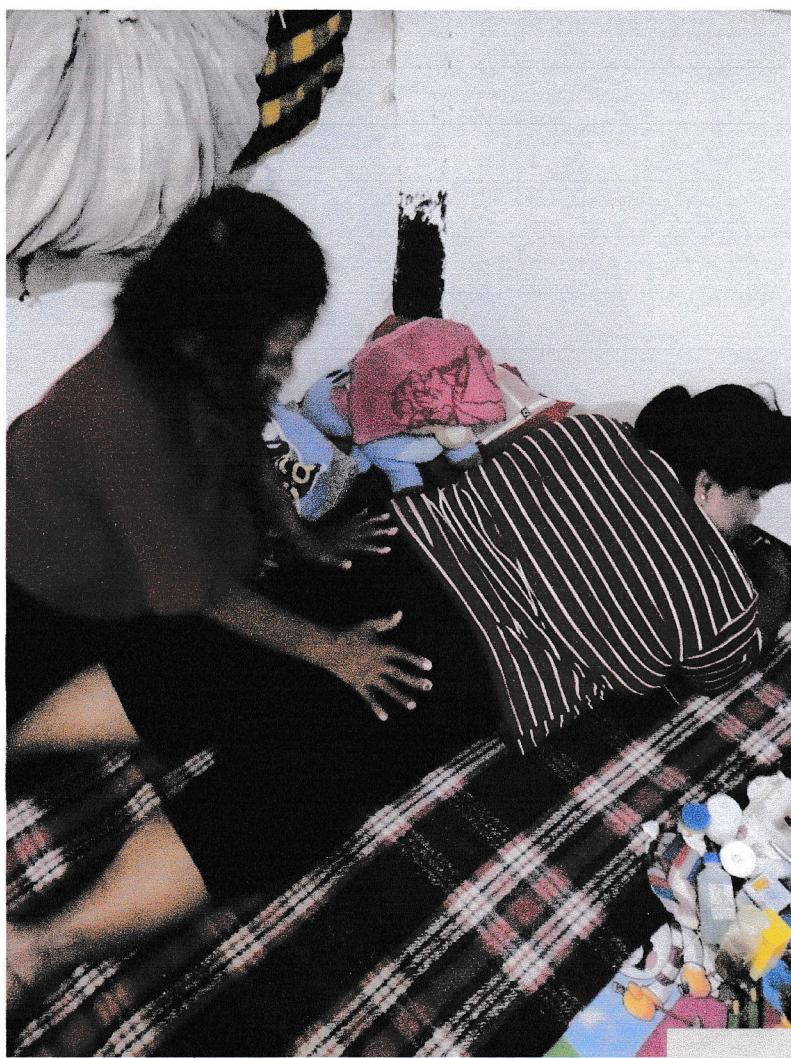
การนวดไทยเป็นทั้งศาสตร์และศิลปะที่มีมาแต่โบราณ เกิดจากสัญชาตญาณเบื้องต้นของการอยู่รอด เมื่อมีอาการปวดเมื่อยหรือเจ็บป่วยตนเองหรือผู้ที่อยู่ใกล้เคียงมักจะลูบไลบีบนาดบริเวณดังกล่าว ทำให้อาการปวดเมื่อยลดลง เริ่มแรก ๆ ก็เป็นไปโดยมิได้ตั้งใจ ต่อมารู้สังเกตเห็นผลของการบีบนาดในบางจุด หรือบางวิธีที่ได้ผลจึงเก็บไว้เป็นประสบการณ์ และกลายเป็นความรู้ที่สืบทอดกันต่อ ๆ มา จากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง ความรู้ที่ได้จึงสะสมจากลักษณะง่าย ๆ ไปสู่ความ слับซับซ้อน จนสามารถสร้างเป็นทฤษฎีการนวด จึงกลายมาเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่มีบทบาทบำบัดรักษาอาการและโรคบางอย่าง

หมอนวดจับเส้น เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีมาช้านาน ซึ่งในสมัยก่อนไม่มีแพทย์แผนปัจจุบันชาวบ้านจึงต้องพึ่ง “หมอนวดจับเส้น” เพื่อนวดคลายกล้ามเนื้อให้หายจากการเจ็บปวด หมอนวดจับเส้นประจำชุมชนบ้านหนองลาน นางสมนึก ปริสพันธุ์ ได้รับการถ่ายทอดภูมิปัญญานี้มาจากการครอบครัว โดยจะมีการเก็บค่าขั้นครู ๑๒ บาท นวดทุกวัน หยุดทุกวันพระ ค่ารักษาแล้วแต่คนนวดจะให้

หมอนวดสมนึกเรียนรู้วิธีการนวดมากจากครอบครัว จนมีความเชี่ยวชาญในการนวดและสามารถนำมาประยุกต์เป็นหมอนวดจับเส้นได้ซึ่งคนในหมู่บ้านที่มีอาการปวดกล้ามเนื้อ ก็มักจะเรียกใช้ให้นวดให้ ด้วยประสบการณ์แบบลงมือปฏิบัติด้วยตนเองมาอย่างนาน ทำให้ได้รับการพูดปากต่อปากว่าเป็นหมอนวดมือดี มีผู้คนแห่แห่นมากันมากมาย

เช่นปัดสะบักคอตกหมอนไหหลตดิกแขนไม่ขี้น หมอนรองกระดูกเคลื่อนกดทับเส้นประสาท ทำให้ปวดชาชลังเท่านิ่วเท้านิ่วล็อก ปวดเข่าปวดเอวข้างเดียวลงขา ปัจจุบันหมอนวดสมนึกทำอาชีพนี้มากกว่า ๔๐-๕๐ ปีแล้ว

เพลงอีแซว หมอทำขวัญนาค

ชื่อ นางจินตนา ทับมี อายุ ๖๕ ปี
ที่อยู่ บ้านเลขที่ ๑๔ หมู่ ที่ ๕ ตำบลลดอนโพธิ์ทอง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี
ผลงาน ร้องเพลงอีแซว รับทำขวัญนาค

ประวัติความเป็นมา

เพลงอีแซว เป็นเพลงพื้นบ้านประจำท้องถิ่นของ สุพรรณบุรี มีกำเนิดและแพร่หลายในเขตจังหวัดสุพรรณบุรี และ ใกล้เคียง เพลงอีแซวมีความเป็นมาที่ยาวนานมากกว่า ๑๐๐ ปี โดยในช่วงแรกๆ นั้นมีลักษณะเป็นเพลงปฏิพากย์

(เพลงโต็ตตอบ) ที่หนุ่มสาวใช้ร้องย้ำเย้า เกี้ยวพาราสีกันอย่างง่ายๆ สั้นๆ กระทิ้งเมื่อ ๖๐ - ๗๐ ปีที่ผ่านมาจึงได้ พัฒนาเป็นเพลงปฏิพากย์ยาวคือมีเนื้อเพลงที่ใช้ร้องในแต่ละครั้งยาวมากขึ้น พร้อมกับมีการตัดแปลงทำนองและ ลักษณะการร้องรับของลูกคู่ นอกจากนั้นยังได้มีการพัฒนาเสื้อผ้าของผู้แสดง โดยจะนุ่งโงกระเบนทั้งฝ่ายชายและ หญิง ส่วนเสื้อนั้นฝ่ายหญิงจะใส่เสื้อแขนสั้นคอกลมหรือ คอเหลี่ยมกว้าง ฝ่ายชายมักจะใส่เสื้อแขนสั้นคอกลม สร้างสรรค์ความสุกดตาด้วยสี ที่ฉูดฉาดเพื่อดึงดูดใจผู้ชม ด้วยความนิยมในเพลงอีเชว่าทำให้สามารถแสดงได้เกือบทุกสถานที่และทุกโอกาสเพียงแต่ จะไม่มีการแสดงในงาน แต่งงาน

วงอีเชว่าจะไม่มีข้อกำหนดเรื่อง จำนวนผู้แสดง แต่ในวงหนึ่งๆ จะมีการจัดสรรตตามแบบหน้าที่ ของผู้แสดง ประกอบด้วย พ่อเพลง (ผู้ร้องนำฝ่ายชาย) แม่เพลง (ผู้ร้องนำฝ่ายหญิง) คอตัน (ผู้ร้องเพลงโต้ตอบคนแรก) คอ ส่อง, คอสาม (ผู้ร้องคนที่สองและสาม) และ ลูกคู่ (จำนวนไม่จำกัด มีหน้าที่ร้องรับ ร้องซ้ำความ ร้องสอดแทรก ขัดจังหวะ เพื่อความสนุกสนาน)

เพลงอีเชว่ามีจุดเด่นการแสดงโดยมีเนื้อหาเรียงลำดับ เริ่มต้นด้วยบทไหว้ครู บทเกริ่น บทประ และจบท้ายด้วย บทจาก หรือบทลา

๑ . บทไหว้ครู เป็นบทกราบไหว้บุชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และผู้มีพระคุณ ได้แก่ พระรัตนตรัย เทวดา ภูตผี พ่อแม่ ครู อาจารย์ (ครูเพลงของอีเชว่าจะมีสองแบบ “ ครูเพลงที่เป็นจิตวิญญาณ ” เช่นพระนารายณ์ ถ้าชีหรือพ่อแก่ และ ครูอีกประเภทคือ “ ครู เพลงที่เป็นมนุษย์ ” นอกจากครูเพลงทั้งสองแบบแล้ว ก็มี “ ครู พักลักษณะ ” ซึ่งหมายถึงครูที่ ผู้ร้องไม่ได้ไปฝากตัวเป็นศิษย์ แต่ได้ แอบจดจำเพลงหรือลีลา) การร้องบทไหว้ครูจะต้องนั่งกับพื้นร้อง โดยมี “ พาน กำนล ” หรือพานไหว้ครูวางไว้ข้างหน้า หรือยกถือไว้ในขณะร้อง โดยพ่อเพลงจะร้องก่อน ตามด้วยแม่เพลง

๒ . บทเกริ่น เป็นบทร้องของฝ่ายชายและหญิงก่อนที่จะ นับกันตามเหตุการณ์ที่สมมุติไว้ บทเกริ่นเริ่มต้น ภายหลังจาก บทไหว้ครูจบลง ผู้แสดงหันหมดจะลุกขึ้นยืนร้อง “ เพลงออกตัว ” มีเนื้อหาทักษะกัน แนะนำตัว ฝาก ตัวกับผู้ชม ตามด้วย “ เพลง แต่งตัว ” หากสมมุติเหตุการณ์เป็นการซักชวนกันไปเที่ยวบ้าน สาวๆ พอมาถึงบ้านฝ่าย หญิงแล้วจะร้อง “ เพลงปลอบ ” ซึ่งเป็น เพลงที่ซักชวนให้ฝ่ายหญิงอกร้องเพลงโต้ตอบกัน

๓ . เพลงประ หมายถึงการร้องปะทะความกันของทั้งสอง ฝ่าย เพลงประของวงอีเชวมีหลายแบบ ได้แก่ แนวรัก (การเกี้ยว พาราสี) แนวประลอง (การทดสอบฝีปากหรือทดสอบภูมิปัญญา) และแนวเพลงเรื่อง (ดำเนินเรื่องราวตามเรื่องของ นิทาน นิยาย หรือวรรณกรรม)

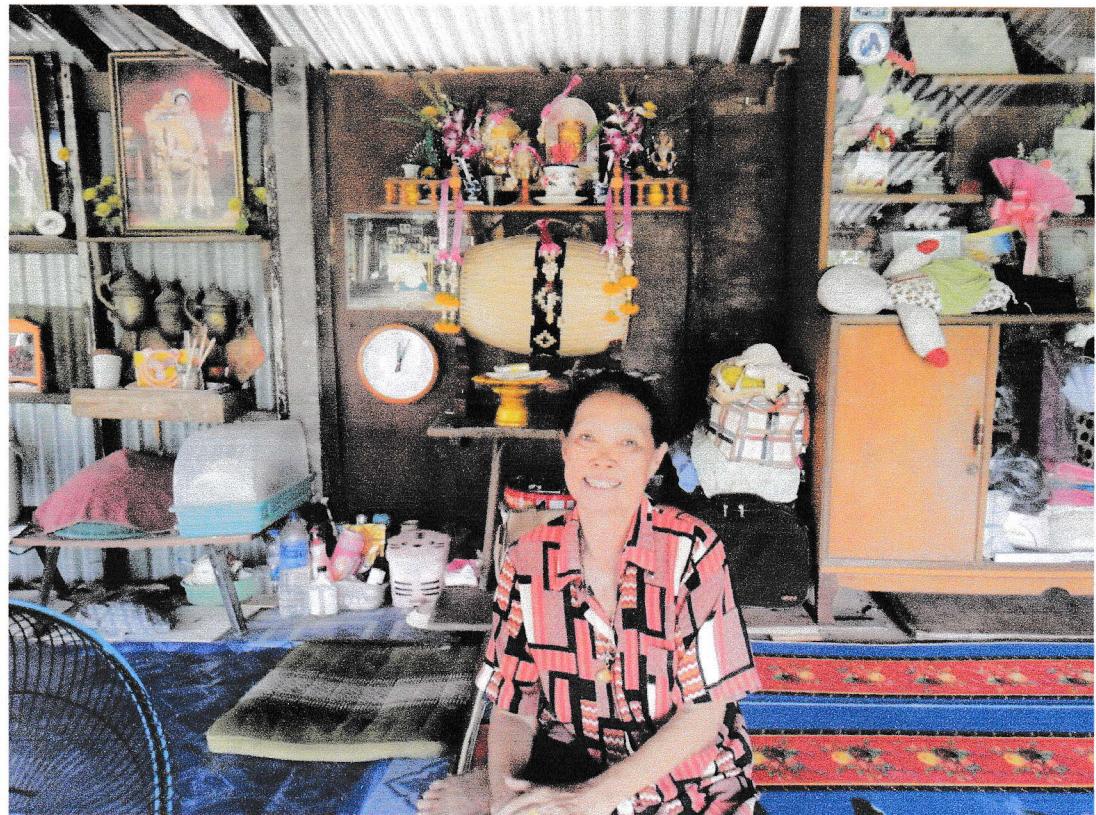
๔ . บทจาก หรือ บทลา เป็นเพลงที่ใช้ร้องเพื่อ แสดงถึงความอาลัยคู่เล่นเพลง ผู้ชุม หรือ กล่าวอำลาผู้ชุม หรือ เจ้าภาพผู้วัวจ้างให้มาแสดง

๕ . การอวยพร เป็นการร้องขอบคุณเจ้าภาพ และ ผู้ชุม รวมทั้งขอบคุณผู้ให้รางวัล

จินตนา ทับมี แม่เพลงอีเชว แห่งบ้านดอนโพธิ์ทอง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี สนิใจเพลงพื้นบ้าน มาตั้งแต่อายุ ๑๒ ปี โดยคุณพ่อเป็นผู้ฝึกสอนให้ จึงได้เรียนรู้การเล่นเพลงอีเชวได้หลากหลาย แม่จินตนา เป็นคน ที่ชอบอ่านหนังสือ และวรรณคดีเก่าๆของไทยอ่านแล้วก็จำเนื้อหานั้นมาแต่งเป็นเพลงอีเชว ร้องเล่นจนเกิดความ ชำนาญแตกฉาน บวกกับความอดทน ความตั้งใจจริง ทำให้เป็นที่ชื่นชอบของนักฟังเพลงอีเชวยิ่งนัก

แม่จินตนา ได้ตระเวนเล่นเพลงอีเชวอยู่กับวงพื้นบ้านอีกหลายวงเรียนรู้และเพิ่มพูนประสบการณ์จากเพื่อน แม่ เพลงอีกหลายคนและเริ่มแสดงเพลงอีเชวในต่างจังหวัด และในกรุงเทพมหานคร ในงานต่างๆจนเป็นที่รู้จักกัน อย่างเป็นอย่างดี

ปัจจุบัน แม่จินตนา ได้ร้องเพลงอีเชวมากกว่า ๕๐ ปีและรับทำขวัญาคในงานบวชต่างๆ และอุทิศชีวิตในการ อนุรักษ์พื้นฟู เพยแพร่และถ่ายทอดเพลงอีเชว ให้กับลูกศิษย์และผู้สนใจโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน ได้ใช้ความรู้ ความสามารถช่วยเหลือสถาบันการศึกษาและหน่วยงานราชการในการเป็นวิทยกรสาธิต รับแขกบ้านแขกเมือง ด้วยการแสดงพื้นบ้านติดต่อกันมาอย่างยาวนาน

ແຕຣວງ

ชื่อ^{นายสุเทพ แก้วพิพัฒน์ อายุ ๖๕ ปี}
ที่อยู่^{บ้านเลขที่ ๒๔๕ หมู่ ที่ ๕ ตำบลคลองโพธิ์ทอง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี}
ผลงาน^{คณะແຕຣວງ ขวัญใจบ้านไผ่แขก เคยได้ออกรายการชิงร้อยชิงล้าน เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘}

ประวัติความเป็นมา

คณะແຕຣວງขวัญใจบ้านไผ่แขก เริ่มก่อตั้งขึ้นประมาณปี ๒๕๔๕ โดยนายสุเทพ แก้วพิพัฒน์ พื้นเพเป็นคนบ้านไผ่แขกโดยกำเนิด เป็นหัวหน้าวงรับเล่นແຕຣວງแห่งต่างๆ เป็นคณะແຕຣວງที่มีชื่อเสียงอีกว่างหนึ่ง และมีงานเข้ามาอย่างสม่ำเสมอ โดยรับนักดนตรีฝีมือดีมาร่วมกัน

ตลอดระยะเวลา ๑๙ ปี ที่ผ่านมา สามารถสร้างความนิยมชมชอบให้แก่ความชาวบ้านเป็นอย่างยิ่ง นายสุเทพ แก้วพิพัฒน์ มีความรับผิดชอบและดูแลทีมงานเหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน

สำหรับແຕຣວງคณะขวัญใจบ้านไผ่แขก ในการอุทิศตนแต่ละครั้ง ประกอบไปด้วยเครื่องดนตรี หลากหลายต่างๆ เช่น

- อัลโต้แข็งໂໂໂຟໂນ	- ກິດ້າເບສໄຟຟ້າ
- ເທນເນອົບແຈ້ກໂໂໂຟໂນ	- ກລອງທຣີໂອ
- ທຣັມເປີຕ	- ກລອງໃຫຍ່
- ທຣອມໂບນ	- ກລອງຊຸດ

- คีร์บอร์ด
 - กลองคงก้า
 - กีต้าไฟฟ้า
 - ฉาบเล็ก
 - ฉิ่ง
 - ฉาบใหญ่
 - กรับ

การรับงานของคณะแตรวงขวัญใจบ้านไฝ่แขก ส่วนใหญ่รับงานบวช แห่น่าค เป็นหลัก ในส่วนของค่าตอบแทนของแตรวงคณะขวัญใจบ้านไฝ่แขกโดยเฉลี่ย ประมาณ ๘,๐๐๐-๒๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ขึ้นอยู่ กับระยะทางที่เดินทางจากบ้านคณะแตรวงไปบ้านงาน ค่าตอบแทนเฉลี่ยที่มีงาน คนละ ๕๗๐-๙๐๐ บาท ตามระดับฝีมือและประสบการณ์ของนักดนตรี ส่วนที่เหลือจะเข้าเป็นกองกลางของคณะแตรวง เพื่อไว้ใช้จ่ายซื้ออุปกรณ์และนำไปซ่อมแซมเครื่องดนตรีที่ชำรุด

